

ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Τò φοβούμαι.
 — Ο Θεός νά μή μ' εδξκαταλείψη, ό Θεός νά μ' εδξπροφυλάξη!

— 'Αμήν! Έπρочеω ρ ή σ α μ ε στην μεγάλη πλακόστρωτη αύλη του πύργου.
 Έδω κι' έχει χόρτα και φυτά και περιπλακάδες εσκέπαζαν τή τεράστια τεύχη.
 Σταθίχαμε μπρòς στήν πόρτα, στην όποια θά στάθηκε και ό "Αρκερ ό τάν εφτασεστόν πύργο.
 Ήταν καλά κλεισμένη και δέν θά μπορούσε κανείς νά τή ανοίξη χωρίς κλειδί ή ένα δυνατό, αιδερόνιο μοχλό, βοηθούταν, έγγοείται, κι άλλων συντρόφων.

"Έξαφνα ή Μίνα έσκήρτησε πλάι μου και μου άρπαξε σφιχτά τó χέρι :

— Άκουσε!

"Επρόσεξα μερικά λαπτά και άκουσα να φτάνουν από τó δάσος ούρλιαχτά λύκων. Ή στιγμή αυτή ήταν τρομερά, φρικώδης. Εύρισκόμθα μακριά, πολύ μακριά τών ανθρώπων, ό ένα μέρος έρημο και άγριο, στη φαλέα τών βρυκολάκων. Ο ήλιος έκλινε στη θύση του σκορπίζοντας παντού μία πυρόχρη κοκινιάδα, σαν αίμα...

"Επροτιμήσαμε νά μείνουμε στο προαύλιο του πύργου για νά προφυλαχτούμε από τούς λύκους. Θά είμαστε κοντά στις άδελφές του κόρητος βέβαια, αλλά μήπως δέν θά μπορούσαν νά μ' εδξκαταδώσουν και στο δάσος άν ήθελαν;

"Ο ήλιος είχε δώσει πλέον. Ή νύχτα έπεφε εινα—εινα στο άγριο και έρημο αυτό μέρος. Ο πύργος του Δρακούλα έπερνε μέσα στο σούρουπο, τήν όψην τεραστίου γίγαντος πολεμιστού που άκείλει τούς ουρανόους.

"Παντού γύρω άπλώνονταν γαρύνη και ήσυχία, μία βοεβαμάρα άπόλυτη που μ' εδξφοίγε την καρδιά.

"Η Μίνα φαινόταν ήσυχασημνη. Της είπα ν' άναπαυή μά αυτή έπροτίμησε νά με βοηθήση ν' άνάψουμε φωτιά.

"Επαξέψαμε όσο ήταν άκομή ένωρίς έβλα από τó δάσος, γιατί άόρατα όπηχε ό κίνδυνος τών λύκων. 'Επίσης έδέσαμε τ' άλογα σε άσφαλες μέρες.

"Η άτυχη κυρία ειργάζετο πυρετωδώς ίσως για ν' έλησμονή τήν θέα της, ίσως για νά ξεχά τούς φρόβους της.
 — Και τώρα, της είπα, όγαπητή κυρία Μίνα, εδξ λάβουμε τά μέτρα μας και εδξόχρωθομε καλά. Έναντίον τών λύκων εδξομνη την φωτιά που θ' άνάψουμε και τά πιστόλια μας. Μ' εδξ μένον οιμος 'Ε κ ε ι ν ε ς. Γι' αυτό θά ιχρηματίσω γύρω άπό τó μέρος που θά καθήσομε ένα κύκλο από εδξοκρηματικά βότανα. 'Επίσης θά τοποθετήσω γύρω μας ψυχία άγίου άρκου. Νά είσθε βεβαία, ότι τόν κύκλο αυτόν δέν θά τολήσουν, δέν θά μ' εδξορέσουν νά τόν περάσουν ή άδελφές του, όσον κι' άν ειλες πονηρές και εδξπτήδειες. Είστε ήσυχη τώρα ;

— Ναι.
 Είπε τó <ναι> αυτό χωρίς νά τó πιστεύη και ή ίβτα. 'Εν τούτοις είχα πάρη τήν απόφαση νά τή έπαιλέω και νά τήν προφυλάξω από οιονδήποτε κίνδυνο, θυσιάζοντας εν άνάγκη και τήν ίδια τήν ζωή μου.

"Σταματά έδω, πρòς τó παρόν, τας σημειώσεις μου για νά συνεχίσω κατόπι, άν δέν μ' εδξ συμβή τίποτε τó έκτακτον.

"Η κ. Μίνα εδεγε γονατίσει και προσεύχεται.
 Τό θέαμα αυτό με αιχμυει. 'Αφήνω τας σημειώσεις μου για νά μάω τó ίδιο...

Σημείωμα του καθηγητού Βαν 'Ελοισγ (Συνέχεια)

Είμαι τρομερά ταραχμένος. Μόλις μ' εδξω νά σέρω τίς γραμμές

αυτές, τó χέρι μου τρέμει. Ή κ. Μίνα κοιμάται πλάι μου κι' ό ύπνος της εινε ταραχμένος.

"Τά πράγματα που είδαμε άπόψε, τά πράγματα που μ' εδξ συνέβησαν, δέν θά τά λησμονήσω ποτέ. Είμαι ήπικραμος στις δύσκολες περιστάσεις, αλλά άπόψε έξήσομε για μερικες ώρες στην Κόλαση! Προσπαθώ νά καθησυχάσω τó πνευμα μου και νά διηγήθώ τά πάντα με τάξι.

"Είχαμε προσευχηθή στο Θεό νά μ' εδξ διαφυλάξη τήν νύχτα αυτή και δτον έσηκωθήκαμε έπάνω ένωιωθήκαμε τόν έαυτο μ' εδξπείδ ήσυχο. 'Ανάψαμε μεγάλη φωτιά κι' εκάθησομε πλάι σ' αυτή νά δευπήσομε. Ή Μίνα μόλις άγγιξε τó φαγητό της. Κι' εγώ δέν έφαγα με πολλόν όρεξι.

"Επρώταινα κατόπι στην κ. "Αρκερ νά νοιμηθί, αλλά δέν ένώστατε.

— Είσθε άνήσυχη ; τήν ρώτησα.
 — Όχι, μου είπε, δέν νυστάζω και θά μείνω νά σας κρατήσω συντροφιά.

"Η νύχτα είχε πέσει πια. Τό σκοτάδι ήταν βαθύ. Έκτός του κύκλου της φωτιάς μας δέν διέκρινες τίποτε. 'Επικρατούσε εν τούτοις άπόλυτος ήσυχία. Ή κ. Μίνα εκύτταξε σωπηλή τ' αστέρια. 'Εσκέπετο, πιθανώς, τήν τραγική θέα της, τόν τεύχη της. Για νά τήν άπαλλάξω από τας σκέψεις αυτάς άρχισα νά συζητώ μετ' εδξ της για διάφορα πράγματα.

"Έξαφνα άκούσαμε τά άλογά μας, τά όποια είχαμε δέσει πλησίον μας, νά χλιμνιτρούν και νά χτυπούν τίς όπλές των με δύναμη στις πλακες της αύλης.
 Θά ήταν ένδωκα ή όρα.

— Τά άλογα ειλε ανήσυχια, μου ειλεν ή κ. Μίνα.
 — Τά άκούω.
 — Τι νά συμβαίνει ;
 — Δέν γνωρίζω. Κάτι θ' άντελήφθησαν, άσφαλώς, με τó άλλανθαστον ένστικτόν των. "Ας προσέχομε...
 Ταυτοχρονόως ένα τρομερό ουρλιαχτό ακούστηκε από τó δάσος. Ήσαν οι λύκοι!...

Τώρα πια εδξηγούντο όλα.

— Μη φοβερίστε, ειπα στην κ. Μίνα, δέν θά μ' εδξ πλησιάσουν φοβούνται τήν φωτιά.

"Ενώ έλεγα τας λέξεις αυτάς κι' ενώ τó ουρλιαχτό τών λύκων έτάραζε τήν νυστηρήν ήσυχία, ένα φρικώδες γέλιο ακούστηκε ψηλά, από τας έπαλξεις του πύργου, ένα γέλιο σκληρό και άγριο, που φαινόταν σαν ν' άπαντούσε στών λύκων τούς όργυμούς.

"Η κ. Μίνα άνετινάχθη.

— Μη ταραξοσθε, της είπα
 — Είν 'Ε κ ε ι ν ε ς!...
 — Ναι, ειν 'Ε κ ε ι ν ο ς, αλλά μη φοβερίστε. Δέν θά μ' εδξορέσουν νά μ' εδξ κάνουν κανένα κοκό.

— Θά κατέβουν έδω, στην αύλη.
 — Ναι αλλά και πάλιν δέν εδξομα κανένα φόβο.

— Θά παρασύρουν τούς λύκους εναντίον μας.
 — Ένόςω ή φωτιά και οι λύκοι θ' ανείνον σ' άρκετή άπόσταση από ημάς. 'Εχομε άλλοτε άορκα έβλα και θά διατηρήσομε τήν φωτιά ός τó πρσι. 'Εχετε λοιπόν έμπιστοσύνη σέ μενα. Διατηρήστε τήν ψυχραιμία σας. Μη φοβερίστε καθόλου...

"Ή κ. Μίνα ήσυχαε κάπως κι' εκάθησε πειδ κοντά μου.

"Εν τ'ω μετ'εξ τά άλογα χάλωσαν τόν κόρμω. Προσπαθούσαν νά σκάσουν τά σχολιά, με τά όποια ήσαν δεμένα και νά φύγουν. "Ο τρομός των ήταν άπερφέριστατος.

"Αναγκάσθηκα τότε νά σηκωθώ και νά πλησιάσω πρòς τó μέρος των. Ή εδξφάνισος μου, ή φωνή μου και αι θηπειται μου τά καθησυχάζα κάπως.

"Δέν διέτρεχαν τόν κίνδυνο νά σπαραχθούν από τούς λύκους. Πρò αυτών ύπηρεχον ημεις και εκαινη ή φωτιά. 'Υπήρχεν όμως κίνδυνος νά κόψουν από τó φόβο τούς τας τριχιές, νά φύγουν και νά πέσουν στην άγέλη των λύκων, οι όποιοι θά τά κατακομήματιζαν. Γι' αυτό εφρόνισα, άφου τά καθησυχάσα, νά τά δέσω πειδ στερεά...

Γυρίζοντας κοντά στή φωτιά είδα μπρòς στην είσοδο της αύλης ένα άλόκληρο πέλαγος από κόκκινες φωτίτες, σαν νά είχε χυθεί εκει μπρòς όλόκληρη άνθρωπα. Ήσαν τά μάτια των λύκων, οι όποιοι είχαν πλησιάσει εν τ'ω μετ'εξ. Φεγγυβολούσαν μέσα στο σκοτάδι σαν άνιμμένα κάρβουνα. Διέκρινα μετ'εξ αυτών πολλούς τεραστίου άναστίματος. Είχαν σταθεί εκει κι' έδιστασαν νά προχωρήσουν διακρινάμετες τήν αναλαμπή της φωτιάς. (Ακολουθεί)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ :

Τό νέο τρομακικό και παράδοξω μυθιστόρημα του "Αγγλου συγγραφέου του "Καπεταν Βρυκολάκω" Μηράμ Στούκερ :
 ||| <Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕ> |||
 Θά σας γοητεύη, θά σας συναρπάσθ, θά σας κινή νά νοιώσετε τας άνατριχιάσεις του τρομόν!...